

Arten Heider

in beeld

Siene Lambergen

Anders

Als kind was ik anders. Mijn ouders kwamen uit Congo en waren naar Nederland gevlucht toen mijn moeder hoogzwanger van mij was. Zij kwamen terecht in een asielzoekerscentrum in de buurt van Voorschoten. Al snel bleek dat ze niet terug konden naar Congo en zij kregen de mogelijkheid om in Nederland te blijven.

Er werd een huis voor ze geregeld in het idyllische Oud Ade en gedurende de verhuizing werd ik geboren. Uit blijdschap en dank voor wat mijn ouders voor het gastvrije Nederland voelde, vernoemden ze mij naar de minister president die toen aan de macht

was. Ik werd Joop genoemd, Joop M'Bango.

**“Terugkijkend
durf ik te
zeggen dat de
dorpen er toen
nog niet klaar
voor waren”**

En hoe Nederlands mijn voornaam ook was, ik zag er allesbehalve Nederlands uit. Vanaf mijn vijfde ging ik naar school in Rijpwetering, *De Kinderbrug*. De school waar ik vanaf moment één een vreemdeling was. Terugkijkend durf ik te

zeggen dat de dorpen er toen nog niet klaar voor waren. Een donker iemand tussen boerenzonen en -dochters. En hoe erg ik ook door docenten en zelfs klasgenoten werd opgenomen, ik bleef mij anders voelen. Ik voelde mij nooit op mijn plaats.

Nu, 35 jaar later probeer ik erachter te komen hoe dat kan. Ik heb antropologie gestudeerd, ben bij psychologen in behandeling geweest en heb het land van mijn ouders bezocht.

**“Ik voelde
dat er
een traan
over mijn
wang liep”**

Vooraf bij dat laatste hoopte ik een gevoel van begrip te krijgen. Een gevoel van thuis, een gevoel van niet anders zijn ...

Vandaag loop ik in Amsterdam bij een tentoonstelling over, tja waar gaat het eigenlijk over ... Ik kan het niet helemaal onder woorden

brengen. Misschien is dat het wel. Ik zag een affiche met daarop 64 foto's. Vreemde foto's van mensen met verschillende achtergronden en het deed iets met mij.

Ik vond het raar, ik vond iedereen anders en kan niet helemaal zeggen waarom. Ik voelde dat er een traan over mijn wang liep, en voor het eerst in mijn leven voelde ik mij niet anders.

Wij zijn allemaal anders ... Ik wist dat ik naar deze tentoonstelling toe moest en nu ik hier rondloop let ik niet meer op de foto's, maar op de mensen. Wij zijn allemaal anders en daarmee zijn wij gelijk. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht terwijl de tranen over mijn wangen lopen.

Verhaal
Dit verhaal is voortgekomen uit de workshop *Perspectieven*, waarbij participanten een verhaal schreven bij het kijken naar een foto.

Auteur: Jorick Schakenbos

Analyse verhaal

Enzaam en anders | Vasthouden
Eigen plek vinden | Rondlopen
Kies je eigen kleuren | Hut / Hut
waar jij mag spelen

Beeldkeuze

Kom maar hier jongen.
Dan bouwen we samen
een plek. Een boomhut
in het groen, met dieren
om je heen.

In die hut ben je veilig, mag je rommelen en klieren, naar
de vogels luisteren. Je hoeft niet alleen te zijn. Langs het
touw kunnen vriendjes naar boven klimmen en met je
spelen. Ga maar ontdekken jongen. Het is allemaal goed.

Analys van verhalen
 Ervaren en anders | Verhouden
 Eigen pik vinden | Hout / hout
 Kies je eigen keuren | Hout / hout
 Waar hij mij s pelen

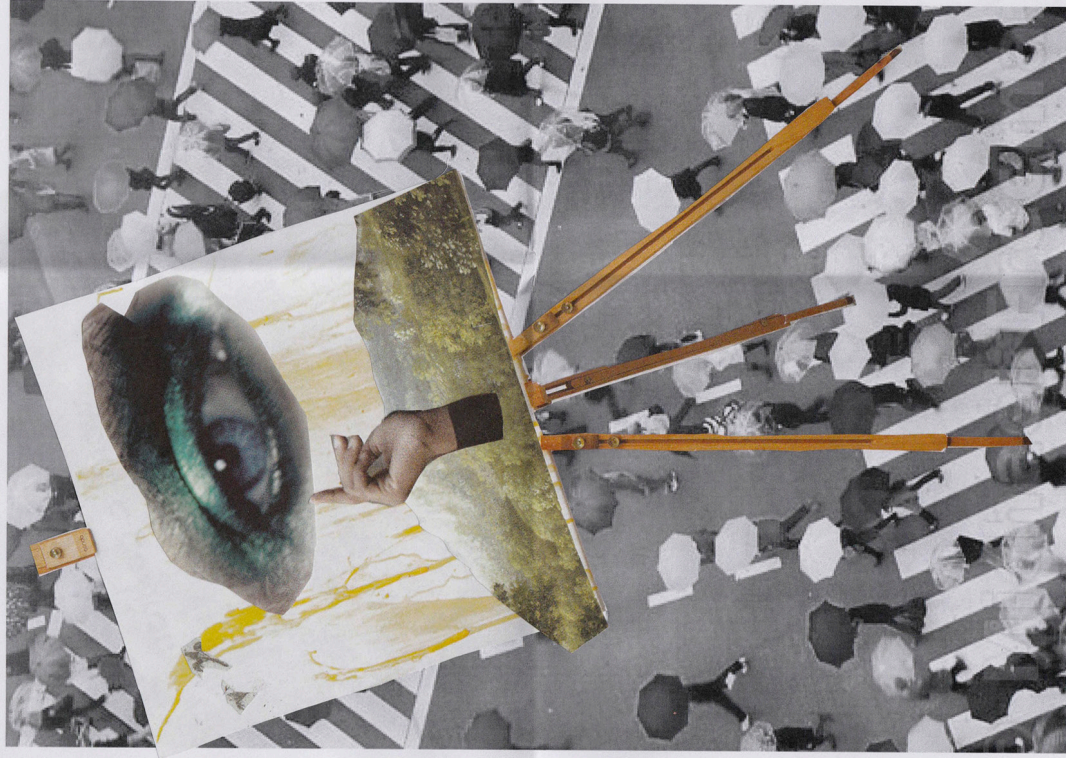
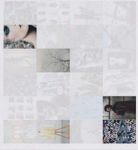

Arten Heider

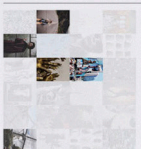
Ook mijn zoon heeft een vriendje die uit een asielzoekerscentrum komt. Ze spelen dagelijks en hebben veel lol. Hoe zou het zijn als deze kinderen in een grote multiculturele stad opgroeien? En wat zou er op de poster hebben gestaan in het verhaal?

Bij het horen van het verhaal kwamen er gedachten en vragen bij mij op. Ik kom ook uit een klein dorp en heb zelf ook zo'n vriendje gehad. Ik heb er veel plezier mee gehad, maar we zijn ook plotseling uit elkaar gerooid. Daarom: achterom kijken. Hoeveel ben ik nog in hem geïnteresseerd?

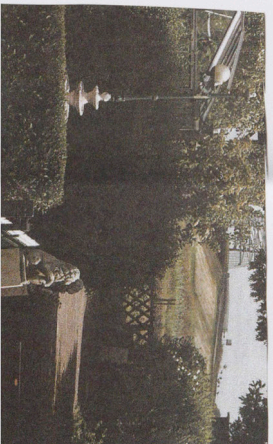

S. Sharif

Iedereen is anders.
Ik hoef niet te weten
wat jij denkt over mij.
Ondanks de ogen bepaal ik mijn eigen weg. Ik teken mijn
leven. En ik ga het doorzetten. Ik ga vliegen en ik blijf
vliegen.

Breidkruis

De foto van het meisje op de weg staat voor mij symbool voor de eenzaamheid van Joop.

In een klein dorpje woonde hij wat afgebeeld is in de landschapsfoto. In de stad ziet hij dat er meer mensen anders zijn en dat hij ook gelijk is aan anderen. Deze constatering maakt hem blij.

verhaal

